

ת"פ 32727/09/18 - מדינת ישראל נגד מאגד עווידה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 32727-09-18 מדינת ישראל נ' עווידה

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאגד עווידה

הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון להסעת תושב זר השוהה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין תשל"ז. בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש אך סוכם כי בטרם ישמעו טיעונים לעונש יוגש תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם.

2. על פי כתב האישום ביום 4.9.16 בשעה 23:40 או בסמוך לכך הגיע הנאשם אל מחסום המנהרות כשהוא נוהג ברכב נושא ל.ז. 00000000 מכיוון יהודה ושומרון לתוככי ישראל. באותן הנסיבות הסיע הנאשם את אסאמאא פרוח, תושבת זרה אשר אין בידה אישור כניסה או שהיה לישראל. במחסום התחזתה התושבת באמצעות תעודת זהות ישראלית לאבו רמילה נהיל 0000000.

תסקיר שירות המבחן:

3. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר מבחן, אביא מתוכו בתמצית. הנאשם כבן 46 נשוי ואב ל-7 ילדים, עובד כעוזר טבח בבית מלון בירושלים. הנאשם מתגורר עם אשתו ושלושת ילדיהם בסילוואן. בתסקיר פירוט אודות הרקע המשפחתי בו צמח הנאשם. הנאשם החל לעסוק בעבודות מזדמנות כבר בגיל 16 ובגיל 24 נישא לראשונה. הנאשם נישא בשנית לפני כעשר שנים, והוא תיאר זוגיות מיטיבה עם בת זוגו.

4. הנאשם נטל אחריות לביצועה של העבירה, וציין כי הסיע את אשתו בזמן בו אשרת השהייה שלה לא הייתה בתוקף. הנאשם הסביר את ביצוע העבירה בכך שהסיע את אשתו לבית הוריה, זאת משום שאביה היה חולה באותה עת. הנאשם תיאר תחושת מבוכה ובושה בעקבות האירוע. להתרשמות שירות המבחן המדובר באדם מתפקד הפועל מתוך עולם ערכים נורמטיבי, והאירוע אינו מאפיין את התנהלותו. לצד

זאת התרשם שרות המבחן מקשיים רגשיים ותפקודיים אשר באים לידי ביטוי בקושי להשתלבות תעסוקתית רציפה ויציבה וניהול חיי משפחה יציבים. הוסף, כי במצבי לחץ נוטה הנאשם לפעול באופן אימפולסיבי, מבלי שהוא שוקל את השלכות מעשיו. בנסיבות אלו המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות חרף הסתייגות שהביע הנאשם, נוכח קשייו הכלכליים והצורך בגידול הילדים, אך הוא הביע מחויבות לביצוע הצו. בנוסף הומלץ על הטלת ענישה מותנית והרתעתית.

5. ביום 17.11.19 נשלח עדכון משרות המבחן לפיו הנאשם הביע חשש כי הרשעה עלולה לפגוע באפשרויות תעסוקתיות בעתיד שכן כל חייו עבד בעבודות מזדמנות. על אף זאת מציין שירות המבחן, כי לא נראה כי תהיה פגיעה ממשית, אך אם יוחלט על ביטול ההרשעה, הומלץ להחתימו על התחייבות כספית.

תמצית טיעוני הצדדים:

4. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום ולערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם. המאשימה ציינה אין מקום להימנע מהרשעה זאת לאור מהות העבירה והסיכון הטמון לצדה, וכן העבודה כי שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר מותנה לצד של"צ, אף בהבהרה שנשלחה על ידו. בנסיבות אלו עתרה לאימוץ עמדת שירות המבחן ביחס לעונש שיוטל וכן בהיקף שעות השל"צ עליו המליץ.

5. ההגנה ציינה כי הנאשם נטל אחריות מלאה והביע חרטה על מעשיו. עוד ציינה, כי המדובר באירוע חד פעמי בו נעשה ניסיון הסעה של בת זוג, בתקופה בה אשרת השהייה שברשותה לא הייתה בתוקף. הוסף, כי ביצוע העבירה נעשה על רקע מצבו הרפואי של אבי אשת הנאשם. ההגנה עתרה לביטול ההרשעה זאת על מנת שהנאשם ואשתו לא יפגעו מכך, שכן עד כה קיבלה אשת הנאשם אישורים לפרקי זמן קצרים של כחצי שנה זאת כתוצאה מהליך המתנהל בעניינו. הסנגור הלן כנגד העדכון שנשלח מאת שירות המבחן, בנסיבות בהן מוגשת הבהרה זאת מבלי ששרות המבחן נפגש עם הנאשם. הסנגור הפנה לפסיקה תומכת וביקש לקבל את בקשתו לביטול ההרשעה במקרה זה.

6. הנאשם הביע חרטה על המעשה, ציין כי הוא נתון בפשיטת רגל, וביקש להקל עמו.

דין:

7. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונש. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (מיום 21.8.85)). יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'ה (רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ) לפיהם:

"..בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, עניין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר

איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..." (שם, פסקה 32) בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

8. סבורני, כי מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים: ראשית, סוג העבירה ונסיבות האירוע עצמו. הערך המוגן בעבירה של הסעה או ניסיון הסעה של תושב זר, הינה שמירה על גבולות המדינה, ועמידה על זכותה של המדינה לקבוע מי הם הרשאים להיכנס לשטחה. בצד עבירה זו עונש מאסר למשך שנתיים. בעניינו ובהתאם לעובדות הזדהות אשת הנאשם במחסום באמצעות תעודת זהות ישראלית שאינה שייכת לה.

בחינת נסיבות הביצוע מלמדות כי במעשה יש כדי להצביע על תכנון מוקדם. החומרה שבו באה לידי ביטוי בעיקר בהצטיידות מבעוד מועד בתעודת זהות של אדם אחר ועשיית שימוש בה במטרה להערים על גורמי אכיפת החוק בעבודתם.

הטעם הנוסף בדחיית הבקשה נעוץ בתנאי שנקבע בפסיקה, לפיו יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית בשיקומו של הנאשם ואין די בהפניה לנזק עתידי. (ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)) הנאשם מועסק בתחום המלצרות וההסעדה ובפני לא עמדה תשתית מספקת לקביעה, כי יכול ויגרם לנאשם נזק כתוצאה מהרשעתו. באשר לפגיעה באשת הנאשם ובאשרת השהיה שברשותה, הרי שגם בעניין זה לא הונחה בפני תשתית מספקת למסקנה בדבר פגיעה בתא המשפחתי, ואין בעובדה כי אשרת השהיה הינה למשך 6 חודשים כדי לבסס מסקנה זו. בנוסף, עמדת שרות המבחן הינה להרשעה זאת בהתאם לתסקיר מיום 3.11.19 וכן העדכון שנשלח ביום 17.11.19, אשר אינו מבטא באופן חד משמעי המלצה ברוח זו. להפך, שרות המבחן מבהיר פעם נוספת כי לא תהיה פגיעה ממשית בטווח הנוכחי בהיבט התעסוקתי.

מתחם העונש ההולם:

9. על הערכים המוגנים אותם הפר הנאשם במעשיו עמדתי לעיל, באשר לענישה הנוהגת הרי שבחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת, כי במקרים דומים, וביחס לעבירת הסעת שוהה בלתי חוקי, בהם דובר ברף חומרה שאינו גבוה, בלא תמורה נגזרו עונשים שכללו ענישה מוחשית ללא רכיב של מאסר ועד מאסר קצר בפועל, אשר יכול וירוצה דרך עבודות שירות.

(ראו: עפ"ג (מחוזי ב"ש) 588-10-13 אבו מחארב נ' מדינת ישראל (1.1.14), ת"פ 64060-12-12 מדינת ישראל נ' כרישאת (11.11.13), ת"פ 59838-12-12 מדינת ישראל נגד אלצראיעה (9.12.13), ת"פ 30626-08-13 מדינת ישראל נגד בדיר (10.9.14), ת"פ (23829-01-13)

גזירת העונש המתאים:

10. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). הנאשם כבן 46 נשוי בשנית ואב ל- 7 ילדים. הנאשם הודה בבית המשפט בעבירה שיוחסה לו, והוא נעדר עבר פלילי. הבאתי בחשבון גם את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן את התרשמותי החיובית של שירות המבחן, לכך כי המדובר באדם המבטא שאיפה לניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין. נוכח מצבו המשפחתי המורכב של הנאשם, והקושי שהביע בפני שרות המבחן לבצע צו של"צ- אף שהביע מחויבות למלא צו זה ככל ויוטל עליו- ראיתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. לתוצאה זו הגעתי גם משום העובדה כי מתחם הענישה בנסיבות מקרה זה הינו החל ממאסר צופה פני עתיד לצד עונשים נלווים.

11. נוכח כל אלו ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור במשך שנתיים מהיום על כל עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ב. קנס בסך 750 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים החל מיום 3.5.20.

ג. פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירה בה הורשע.

ד. התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע, זאת למשך 3 שנים .

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.